

572
1967.

საქართველოს
კინო-ტელევიზია

1967 წლის №3

საქართველოს
კინო-ტელევიზია

ბრონედას უარობზე

კათიანე ჭილაშვილი

ნახატები ჯამალ ლოლაშვილი

მზიარული მასლაათით მიიჩქაროდნენ გოლა და ოთარი ბროწეულას ფერდობისაკენ. ამ ერთი კვირის წინ ბიჭებმა ფერდობზე ორი მოზრდილი ტერასი გააკეთეს და ახლა დასაბარად მიეშურებოდნენ.

— კარგი ამინდი დაგვიდგა! უხაროდა გოლას.

— მშვენიერი, დილით ისეთი ღრუბლები ირგოდა, ვშიშობდი, არ გაწვიმებულიყო. — ცას ახედა ოთარმა. მზემ თვალი მოსკრა, ფერდობს ოქროს გვირგვინივით დასდგომოდა თაუზე.

— ჯერ გადავბაროთ. მერე მოუხდება კიდევ წვიმა! — საქმიანად ჩაილაპარაკა გოლამ და მხარზე გადაებული ბარი შეატრიალა.

ბიჭებს ისე აეღვსათ ბარის პირები, რომ მიწას კი არა, კლდეს გადმოაბრუნებდნენ.

— სადა ხართ აქამდე, დევ-გმირებო? — ოფლი მოიმშრალა დათომ და ბარს ჩამოეყრდნო. — ეს არის თქვენი აღრიანი დილა?

დათოს ამხანაგების მოლოდინში კარგა ადგილი გადავბარა.

— ამინდი არ იყო! — დამორცხვეს ბიჭებმა.

— გიუოჩანია! — მარჯვენა შეუქო გოლამ.

— ბარი არ მივარგა, თორემ... სალესი არა მქონდა, პირი დაჰბლაგვებია... — წამოწითლდა დათო ქებაზე.

ოთარმა ჯიბეზე იტაცა ხელი, სალესი ქვა ამოიღო და დათოს ანიშნა, მომე ვე შენი ბარიო. ოთარმა საგულიგულოდ აუღესა პირი დათოს ბარსაც და შეებნენ მიწას ვაჟაკელები.

რაზმში თითით საჩვენებელი ბოსტანი გვექნება! — უხაროდათ ბიჭებს.

— თესლეული ზიზილას კოლმეურნეობიდან წამოუღია, რა ყოჩაღი გოგოა! — იცინოდა გოლა.

— არც თებრო და ელისო არ არიან ხელთუყრები! — გამოეჩქომაგა დათო. — კარგ მოსავალს მოვიწევთ, დამზადებაში ჩავაბარებთ

✓
29/9/20

და ჩვენი რგოლისათვის კარგ ფოტოაპარატ-საც გავიკრავთ!—ოცნებობდნენ ბიჭები და თან მარჯვენას ძალას ატანდნენ.

შრომაში დრო შეუმჩნევლად გავიდა. ბიჭებმა ბარები მიყარეს და ხელ-პირის დასაბანად იქვე მოჩუხჩუხე რუსთან მივიდნენ.

— ბიჭებო, ერთი ამბთ შეხედეთ!—ჩაიშუხლა ოთარმა პაწაწინა ყვითელყვავილეება ბუჩქთან.

— ეს ზიზილა გახლავთ!—ხელი წაატანა გოლომ.

— ჩვენი ზიზილას სეხნია ყოფილა! ნუ მოწყვეტავ, —ხელი გააშეგებინა დათომ.

— ფესვებიანად ამოვიღებ და ისე მივართვით ჩვენს ზიზილას, მაინც გზად იმის სახლს უნდა ჩაეუაროთ.

— თებრომ რაღა დააშავა?

— ელისოსაც ძალიან უყვარს ყვავილები!—ზრუნავდნენ დობილებზე ბიჭები. ზიზილას ნაზი ბუჩქები ფესვიანად ციმციმ ამოიღეს, ბარები ზურგზე გაიდეს და ლილინით დაემშენენ სოფლისკენ.

10.367

გაზაფხული

სამა მამა

ფანჯარასთან იფიქრებდა
იასამნის ტოტო.
კარგად ვიცი, გაზაფხული
ჩვენიან ჩოდის მოყვანი.

მოდის, მოაქვს ყველასათვის
სიხარული დიდი
და შინდორ-ველს ეფინება
ათასფერი წილი.

თოვლი და ანძაღა

ღამ და მანამ რა მარტა დედის
პაწაწა კალათი ენებდა მარტა.

— გზადღობი, სენი კედლაქობი, ავა-
ღის დედა და სკობი, თოვლის და ენ-
ღის ზღასი თუ იყო?

საეზებსა არ იყოღენ და დედა უახსი

— წინა თოვლი უფრო იყო, ამბობ

ზღასთან მუდია და სობია

— მუდია ზღასი, უნი დერი მო-
ციო.

ზღასმა გვი აგზუა და უცხედ ზე-
ვო, კუს ზარია დაეცხო.

მეტე იასამ მუდია

— სიყვარული, ცისფერია ია, ზე-
ღასმა უახსი გამოხატების და იქნებ უნ

მარტე მომე უნი დერი.

ამ ზღასი და უახსი გასტყუბი.

ახე ედებომ დეფიო თოვლს თვის
დერი.

ზღასი თვის ენებდას ეწეო და უნ-
სიღა

— ახე ზღასმა, ახე იამ და ახე ეთ-
ნიმ თვისი დერი არ მომეცს. მე ზიმ

დერი არა მარტე, უფრული ვარ, იქნებ უნ

მარტე უნსიხრული სურთალი.

პაწაწა ენებდას თანხობის წინედ თ-
ვი დეფიო და თვისიხრე ზოვო

— ანებ სენი უფრო.

მუდია, ახე თოვლი თვისია, იგი სენა

ეფრულეს ენებდას და მობიდე ენ-
ღისთან ზეციობობ.

ამბობ ამის ენებდას ეფრულიც ვარ-
სიღის პარკული ეფრული, იგი თოვლზე

ახელს ზღასე თვის.

სამხატვრობის საბავშვო კონკურსი

საგან კონკურსი

ჩემს ეზოში ამოვიდა
პაწაწინა ია,
გაზაფხული მოგვილოცა
მე, დათოს და ვიას.

როგორ შევინის ღერუჯი კაბა,
როცა ცვარი ნამავს,
უნდა ყველას დაეხანბო,
ზებოს, დედას, მამას.

სულ ხასხასა ფოთლები აქვს,
აღმსისვით ელავს,
მაღე თქვენთვის გადაეხატავ
და გარუქებთ ყველას.

წავლეს რალა გაყოლა მინდა. საბჭოთა სკოლაში ხომ არ დაედივარ? რა მოხდება, მართო რომ წავიდე? ყველა ასე დადის: ზურთკო, გელა, თემური...

სკოლა ორ ნაბიჯზეა. ქუჩას გადასჭრის, მერე პატარა ბაღს გადაირბენს და იქვეა. პოდა, ერთ საღამოს, როცა ყველანი შინ იყვნენ, ბესიკმა გააბედა და თქვა:

— ნულარ გამომყვებით, მე თვითონ ვივლი სკოლაში!

უფროსებმა ჯერ იუარეს. თქვეს, ვერ ვენდობითო. მერე დათანხმდნენ. მხოლოდ ბებო იდგა უარზე, ბიჭი უჩვენოდ როგორ ივლისო? დიდი დავის შემდეგ ბებოც დაიყოლიეს...

ის ღამე ბესიკმა მოუსვენრად გაათენა. დილით ადრე ადგა, გაემზადა და გარეთ გადარდა.

ქე ლილი ჭიჭი ვაჟ

ნოღარ კეკელიძე

ნახატები ლემარ დანელიანი

ბესიკი შვიდი წლისაა. რაც სკოლაში დაიწყო სიარული, ვეღარ იცნობთ. დილაადრიანად წამოხტება, ტანთ ჩაიცვამს, სარკმელს გამოაღებს და ვარჯიშობს. მერე პირს დაიბანს, მაღიანად ისაუზმებს, ზურგზე მოიკიდებს ჩანთას და პერიდი სკოლისაკენ!

სკოლაში ხან ბებოს მიჰყავდა, ხან დედას. იშვიათად მამა მიაკილებდა. უმეტესად ბებოსთან ერთად უხდებოდა სიარული.

— ხელი მაგრად მომკიდე, ბიჭო!— ეტყოდა ბებო. ბესიკიც მთელი ძალით უჭერდა პაწია ხელს.

«კი, მაგრამ როდემდის ვიარო ასე?»— ფიქრობდა ბესიკი, — პირველი კლასის მოს-

ქუჩაში სუსხი იდგა. მყუდროებას დრო-
დადრო მშვიერი ბელურების მომაბეჭრებელი
ჭიჭივი არღვევდა. შორიანლოს თელო მეე-

ზოგეს გრძელტარიანი ცოცხი დაეკაგებინა
და მიწას გულდაგულ უფხაკუნებდა.

— გამარჯობა, ძია თელო!—გასძახა ბე-
სიკმა.

— ბესიკოს გაუმარჯოს! ბებო სადღაა?

— შინ დარჩა.

— ყოჩაღ!—ჩაიღიმა ძია თელომ.

ბესიკი ჩქარი ნაბიჯით გაუყვა ქუჩას და

გაბედულად განავრძო გზა. ერთგან შუა
ქუჩაზე გარდიგარდმოღ გრძელი თხრილი
გაეჭრა. ბესიკი თხრილთან შეჩერდა. თხრი-
ლში ვიღაც კაცი, უზარმაზარ მიღს შვე ქა-
ლაღღს ახვევდა. გამველეები თხრილს შო-
რიდან უვლიდნენ. კაცმა საქმეს თავი მია-
ნება, ბიჭს მიუბრუნდა და უთხრა:

— მოდი, შვილო, გადაგყვან.

— გმადლობთ!—იუარა ბესიკმა. მერე უკან
დაიხია, გამოქანდა და თხრილს ზედ გადა-
ემლო.

— ბიჭოს!—გაიკვირა ძია კაცმა.

«კიდეე იტყვის ბებო, პატარა ხარო?»—
გაიფიქრა და თხრილს გამარჯვებულის ღი-
მილით გადახედა.

ბალთან რომ დიდი ეზოა, იქ ვიღაცას
უზარმაზარი ძალი ჰყავს. ეზოს წინ და-
სეირნობს ხოლმე და იღრინება.

«ნეტაე ახლა სად იქნება?»—ბესიკს ეზოს-
კენ გაექცა თვალი. ახლა რომ ეზოდან ძალ-
ლი გამოვარდეს, მერე?—ბიჭმა ჯიბეში ში-
ნიდან წამოღებული საგზალი მოსინჯა, იმე-
დი მიეცა, უფრო გაბედულად გადადგა წინ
ნაბიჯი.

სკოლაში ზარი დარეკეს.

— ჩქარა, ბესიკ!—სკოლის კართან ზუ-
რიკო იდგა და ხელს უქნევდა.

ბესიკმა ზურგჩანთა შეისწორა და ფეხს
აუჩქარა.

მზიანი ბავშვი

დათვას ღიბე მისცემ
 ღიბობაში,
 მუღაცებს კელი მისცემ
 უღიბობაში,
 თამუნამ სული ნაყო
 კიდობანში,
 ხომასველიხური კბი...
 მშვიდობაში.

ფრთხილი

მასიუს, როგორ არ მისიუს,
 მშენიორადიუ მისიუს
 წისქვილიდან წიბიხვლს
 დაიღამე თიყსი,
 კუდაწამაკაღვებულს
 იმ წრეწუნა მკნეწისი,
 ცოცხადიანიოვლა
 უნაიუბე გზისი.

ფუტკრების

დათვია ავბიუი,
 სწორედ კვირა ღღებო,
 რაღე სკამი არ ვიფიუიო
 მუბარული წყნისი...

აგაღმყოფი ვილია

— აუღე კბედი მუღაცედი
 და სორიბი მბინეხი,
 სწირი, ექიმს დიუხსხიო,
 იწუბ დროზე მუბარწირიო.
 — ნეგევი რა მოუყედი,
 აგურ ენახე დიღებო,
 — ჭიბის ჭირა დამბრინა
 იმ უხეღერს, ანბისი.

ცხვრის ნატყრე

ნეგევი ნატყრა მბინაწირი,
 ეს ნატყრა ანბიღებოვს,—
 მუღლის სწირი იღიღახედი
 მბორიად გამბეხებოვს,
 მუღ... მბორი, მბორი,
 მბი არ წიბიხვებოვს.

წივილი

მუღელი ითვლი მოუხეღამიუს,
 დროწირი კუბეხეხიო,
 დამბარინალი და მოხეღამი
 ღრეხიო და რეხიო.

საქართველოს
საბჭოთაო
რევოლუციური
მუზეუმი

ოგალისკი კომუნარების ბაღუი

აღბათ ბეგრ თქვენგანს უნახავს თბი-
ლისში, კომუნარების სახელობის ბაღ-
ში დადგმული ობელისკი. მაგრამ ყვე-
ლამ როდი იცის ამ ობელისკის ის-
ტორია.

1917 წელს დაემხო მეფის მთავრობა
და გამოცხადდა საბჭოთა ხელისუფლება.
მაგრამ საქართველოში ძალაუფლება

ხელში ჩაიგდეს მენშევიკებმა და ბრძოლა გამოუცხადეს საბჭოთა მთაგრობას. სდევნიდნენ ბოლშევიკებს და მათ გაბე-თებს კრძალავდნენ.

ამის გამო თბილისის მუშებმა 1919 წლის 10 თებერვადს აღუქსანდრეს ბალ-ში (ასე ერქვა წინათ კომუნარების ბალს) დიდი მიტინგი მოაწყეს. მენშე-

ვიკებმა შეიარაღებული ძალები გაგ-ზაენეს და სროლა აუტეხეს ამ მიტინგს. მუშებისა და ჯარისკაცების სისხლით მოირწყო იქაურობა.

კომუნარების ბალში ამ დღის აღსა-ნიშნავად დაიდგა ეს ობელისკი.

სოფიო პარიძე

ნახატი რევაზ სავაჩიძისა

ბიჭობი ქარა

მარი გოლვაძე ხახატები ზურაბ რაზმაძისა

ყველაზე ადრე ოქროსბიბილოიან მა-
მალს ვლევძება:

— ყიყ-ლი-ყო! საცაა გათენდება!—
ყივის.

მერე ჩიტუნიას ვლევძება და ნანას ფან-
ჯარასთან იწყებს ჭიკჭიკს:

— ჭიკ-ჭიკ, ჭიკ-ჭიკ! გათენდა, გათენ-
და, გათენდა! საცაა მზე გამოჩნდებაო.—
მართლაც მაღალი მთების მწვერვალე-
ბიდან ნელ-ნელა ამოდის წითელი მზე.
ამოდის, ამოდის... იციან... უჰ, რამ-
დენ ოქროსფერ სხივებს აფრქვევს.

ყველას ფანჯარაში იყურება, ნანას
ფანჯარაშიც...

— აბა, ადექით, გათენდა.

ყველანი ღვებთან: ნანა, ნანას მამა, ნა-
ნას დედიკო. ნანა საბავშვო ბაღში უნდა
წაბრძანდეს, მამა და დედა—სამსახურში.

— აბა, ვინ უფრო ჩქარა ადგება?

— აბა, ვინ უფრო ჩქარა ჩაიცვამს?

— აბა, ვინ უფრო ჩქარა დაიბანს
პირს?

— აბა, ვინ პირველი ისაუბმებს?

ნანა და მამა ერთმანეთს ეჯიბრებიან.
აბა, ვინ უფრო ყოჩაღიო.

— მე მოგასწრებ ადგომას!

— მე მოგასწრებ ჩაცმას.

— მე უფრო ჩქარა დაიბან პირს.

— მე უფრო ჩქარა ვისაუბმებ.

ნანა ჩქარობს მოასწროს ყველას.

— ვაიმე, ვაიმე, მჯობნის, მჯობნის!—
იციანის მამა.

— ჩქარა, მამიკო, ჩქარა, სამსახურში
არ დაივიანო!—აჩქარებს ნანა მამასაც.

მზე ისევ ფანჯარაში იყურება და მზი-
არულად იციანის.

— ყოჩაღ, ნანა, ყოჩაღ, მამას აჯობე!
— აბა, წავიდეთ!

მამა ნანას ჩაჰკიდებს ხელს და მიდიან.
ნანა საბავშვო ბაღის ეზოში წერბის,
მამას ხელს უქნევს და ლამაზ, თეთრ
სახლში იძალდება. მამა იციანის და სამსა-
ხურში მიდის.

არც ნანას აგვიანდება საბავშვო ბაღ-
ში, არც მამას სამსახურში, იმიტომ, რომ
მზეს უჯერებენ—დილით ადრე ღვებთან.

ნა-ცქლავ

ი-ხო-ხია, ეა მზებ სნი-ვ-ე. ში სტუორცნა ფანჯრის ში. ნას ლა-ლი

აფ-ფი

ნე-ლა ვა-ი-ბიო-ხი, ლა-ლას ა-ღას სნი. ნას ძლი-ვლა-ში-ჩანს

ცა-ნე შივა-ხე, ნა-ვა-ღს აა მესო-ლი შა-ღამ ა-სე ა-ღი-

ა tempo

ა-ნად ვ-ღვი-ძე-ვა ლა-ლი-ლა.

ღლის დილა

ირივრავა, მშემ სხივები
სტუორცნა ფანჯრის შინას,
ლალიმ ნელა გაიზმორა,
ლალის აღარ სძინავს.

ძლივსლა მოჩანს ცაზე მთვარე
ნამგალა და მკრთალი,
მუდამ ასე ადრიანად
ელვიძება ლალის.

ჩიტუნები სცნობენ ლალის,
ეძახიან სახელს,
მოწყენილი დედოფალაც
დიდრონ თვალებს ახელს.

უვავილებით სავსე ეხო
თვალწინ გადაშლილა...
ლალის ასე გაუთენდა
გაზაფხულის დილა.

ზ მ ბ მ ზ
 დ უ ე ბ მ ზ დ
 კ ა ლ ლ ა
 ს ზ ა ბ ა ნ ს

ზღაპარი

უხსოვარ დროში ძალღი მარტოკა დახეტიალობდა. ბოლოს გადაწვიტა მეგობარი გაეჩინა და გაუდგა გზას. იარა, იარა და კურდღელი შემოეყარა. ძაღლმა უთხრა:

— მოდი, კურდღელო, სახლი ავაშენოთ და ერთად ვიცხოვროთო.

— კეთილიო, — მიუგო კურდღელმა და დაიწუეს ერთად ცხოვრება. დღისით ერთად ნადირობდნენ და ღამითაც ერთად ეძინათ. ძაღლი მთელი ღამე უეფდა, უურცქვითას კი ძალიან ეშინოდა ყეფისა და თან ძილიც უკრთებოდა.

— შენი ჰირიმე, ძაღლო, ეგრე ნუ ყეფ, თორემ მგელი მოვა და ორივეს შეგვსანს ღავსო. — უთხრა კურდღელმა.

რა მშინაზარა ყოფილა ეს ჭურცმაკუნა, ამხანაგად არ გამოხადგებო, — გაიფიქრა ძაღლმა და გაეცალა.

ბევრი იარა, თუ ცოტა, მგელი შემოხვდა.

— მოდი, მგელო, სახლი ავაშენოთ და ერთად ვიცხოვროთო, — უთხრა ძაღლმა.

— კარგო, — დაეთანხმა მგელი და დაიწუეს ერთად ცხოვრება. დღისით ერთად ნადირობდნენ და ღამითაც ერთად ეძინათ. ძაღლი მთელი ღამე უეფდა, მგელს ძალიან ეშინოდა ყეფისა და თანაც ძილი უკრთებოდა.

— შენი ჰირიმე, ძაღლო, ეგრე ნუ ყეფ, თორემ დათვი მოვა და ორივეს შეგვსანს ღავსო, — შეეხვეწა მგელი.

ესეც მშინაზარა ყოფილაო, — გაიფიქრა ძაღლმა და გაეცალა.

ახლა დათვი შემოხვდა.
 — მოდი, დათვო, სახლი ავაშენოთ და
 ერთად ვიცხოვროთო.
 — კარგო, — მიუგო დათვმა და დაიწუქეს
 ერთად ცხოვრება. დილით ერთად წადირო.

მედიკალიზაცია
 მედიკალიზაცია

ბღენ და ლამითაც ერთად ეძინათ. ღამდამოხით ძალღი ეფუდა. ბაჯბაჯას ძალიან ეშინო-
 და უფისა და თან ძილი უკრთებოდა.

10.367.

— შენი ჰირიმე, ძაღლო, ეგრე ნუ უფუ, თორემ ადამიანი მოვა და ორივეს დაგვოცავსო, — უთხრა დათუნამ.

ესეც შშიშარა უოფილაო, — გაიფიქრა ძაღლმა და გაეცალა.

ბევრი იარა, თუ ცოტა იარა, ადამიანს შეხვდა:

— ადამიანო, მოდი, ერთად ვიცხოვროთო, — უთხრა ძაღლმა.

— კეთილი და პატიოსანიო, — მიუგო ადამიანმა და დაიწუქეს ერთად ცხოვრება. დილით ერთად წადირობდენ და ლამითაც ერთად ეძინათ, მაგრამ ძაღლმა ღამით უფუ მინც არ მოიშალა, სულ უფუდა და უფუდა.

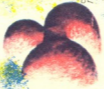
— ეგრე, ძაღლო, ეგრე, იუფუ. დათვი და მგელი შეაშინე, აქ მოხვლა ვერ გაბედონო, — აქუებებდა ადამიანი.

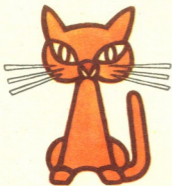
ბიკოს! ადამიანს ჩემი უფის არ შინებიაო, — გაიფიქრა ძაღლმა.

ამის უმბდეც ძაღლი და ადამიანი სულ ერთად ცხოვრობენ.

ინკლისურიდან თარგმნა გარინა ჭალიძე

ნახატილი დიმიტრი ზარაფიშვილი

ფისო, ფისო,
ფისო, ფისო

ნაწი კარსელიძე

- ფისო, ფისო,
- მიაგ, მიაგ,
- რა გაკენებს?
- შშია, შშია,
- აგერ, გუდა-ნაბადი.
სანადიროდ წაბრძანდი.

ენის გასაჯიხი

თეთრი თრითინა თეთრ თრთვილზე თრთოდა.
თელთ თეთრ თუთას თეთრ თეფშზე ჰყრიდა.

(ხალხური)

გარეულ ღორს ხელში ადვილად იგდებს
ნიანგი, მაგრამ თუ გარეული ღორები ჯო-
გად არიან, მაშინ ნიანგს უარესი მტერი
არ ჰყავს.

გარეული
ნიანგი

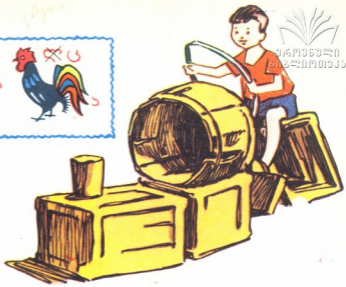

„ლარნაკი ყვავილებით“ — ნახატი
ნანანა ვახაშიშვილისა, 7 წ. თბილისი.

ბეჭუსი

შეადგინა ცხაკაიას რაიონის, სოფ. უშაფათის საშ. სკოლის მოსწავლემ ბარის გოგინავამ.

მოუბრუნებელი
ბია
გადსახსნა აფთანლის
საქონლს ვის საწოლს
— აი, ხელად ახალი
ფეხსაცმელი შეკეთო

ჭრიჭინა
ისკინეილა კინეილა,
წყალზე მიდის კრიჭინა,
მზარზე შემოუდგია
გოჯისტოლია ჭინეილა.

ჩემი მატარებელი

ნუნა ლალიძე

მატარებლის გაკეთება არ გეგონოთ ადვილი, უფთი უფთთან ისე მივდგი, არ დავგოვე ადგილი.

მემანქანეც თვითონა ვარ, დავძარ მატარებელი, ბაღში უნდა გავახარო ჩემი მისწავლებელი.

გეგმიანი

--	--	--	--

ბავშვებო, ჩასვით უჯრედებში ამ ნახატების პირველი ასოები.

შეადგინა მარინა მარსაბიშვილი

შოთავრი რედაქტორი უანსულ ჩარკვიანი.

სარედაქციო კოლეჯია: შ. მამბეკიძე, (შო. რედაქტორის მოადგილე) კ. გომეზიანი, უ. ლოლა, შაშ. მამბეკიანი, უ. ნინია, შ. ცხადამე (სამხატვრო რედაქტორი), ნ. ფულბეკიანი რ. პომეკიანი

საქართველოს ალკ. ცენტრალური კომიტეტისა და ვ. ი. ლენინის სახელობის შირჩ მოინერთა ორგანიზაციის რესპუბლიკური საბჭოს ტურნალი

ელაზე ნახატი ზარბ მამარიაშვილისა ტექნოლოგია ბ. როინიანი

გამოცემის სე-ბიე წელი. რედაქციის შემოსული მასალები ავტორებს არ დაუბრუნდება.

გამოცემის ანბანული, გამოც. შავი, № 855, სტამბის ზედა, № 4505, ტრაპი 82-001, ხელმოწერილია დასაბუქად 21/1 1967 წ. უბრალო დაქვალა სპ. კ. ცეცხლისელოს პოლტავკომბინატსა ლენინს ქ. № 16 „ბილა“ № 10 და რუსიისკო ელჩ. თბილისი, პროს. ძეგლიანი № 91 რედაქციის მისამართი: თბილისი, ძეგლიანი ქ. № 21, ტელ. 5-37-38, 5-18-09. შპსი 20 პაპ.

76055

6 ჯი/53

1

1 „შოთა რუსთაველი“—ნახატი ია ჯანგიძისა, 6 წ. თბილისი.
 2 „წლარბი“—ნახატი ზურაბ დემურხანაშვილისა, 6 წ. იუალიო.
 3 „გოგონა“—ნახატი შაატა ღვაზირისა, 7 წ. თბილისი.
 4 „აკაროში“—ალკიაცია კეთევან თქროპირისა, 11 წ. თბილისი.

2

5 „ბეგეკა“—ალკიაცია ბაქარ ლალაძისა, 4 წ. მეჯურისხევი.
 6 „ჩემი ღაიკო“—ნახატი რუსუდან კეკელიძისა, 6 წ. თბილისი.
 7 „აგარაკი“—ნახატი ია ფირცხალავისა, 4 წ. თბილისი.

4

3

5

6

7